

S.

Indenrigsministeriet.

Kjøbenhavn, den 23de Februar 1878.

Idet jeg forbeholder mig under Konferencerne med det ærede Udvalg forinden Finantslovsforslagets 3die Behandling at forhandle nærmere angaaende de begjærte Bevillinger paa Meierivæsenets Omraade, unblader jeg ikke herved tjenstlig at tilstille Udvalget et fra Docent Fjerd modtaget Andragende samt en Skrivelse fra Statsraad Læsdorph, denne Sag betreffende.

E. Steel.

G. Tillisch.

Til

Det af Folkethinget i Anledning af Finantslovsforlaget for 1878—79 nedsatte Udvalg.

Deres Excellence

Indenrigsminister Steel,

Kommandør af Dbrg. og Dbrgsmd.

Efter at jeg forleden havde den Ære at have en Samtale med Deres Excellence angaaende Finantsudvalgets Forslag om Nedsættelsen af Beløbet til Forsøgene paa Ismeieriets Omraade med 4,000 Kr., har jeg haft Leilighed til at gennemlæse „Folkethingets Forhandlinger“ vedkommende denne Sag, og jeg skal ikke negte, at min Tilbøielighed til yderligere at fremkomme med nogen Motivering for den større Bevilling er bleven svækket, idet jeg, naar jeg bestemt holder paa Forsøgenes hurtige Fremme som det Rigtige og mest Økonomiske, medens Finantsudvalget kun er tilbøieligt til at tilraade en Bevilling, hvorved der nok kan arbeides paalidelig, men efter en langsommere Plan, saa kommer til at paatage mig et Ansvar, som let kan komme til at hvile tungt paa mig, hvis jeg ikke ved den større Bevilling hurtig nok og sikkert nok kunde naae Resultatet af særlig praktisk Betydning. De Betænkkeligheder, som jeg i Sommer havde, da Hr. Geheimestatsraad Fenger og Tilsynsmændene for Landbohøjskolen bestemt ønskede, at jeg skulde overtage Ledelsen af den i Forslag bragte udvidede Forsøgsrække, ere atter nu fremstaaede hos mig i næsten højere Grad end tidligere; thi kjøndt jeg tilfulde paaskjønner, at der i Udvalgets Betænkning navnlig ved dens: „Ikke rigtigt for Dieblikket at bevilge en saa stor Sum“ og ved dens sidste Punktum angaaende mit Honorar saa vel som ved Forhandlingerne i Thinget er vist mine Arbeider megen Anerkjendelse, saa trykker det mig dog, naar man — efter at jeg nu har afgivet fire Beretninger om mine Is- og Meieriforsøg, hvoraf de tre sidste i Løbet af 1½ Aar, og jeg deri har paavist aldeles bestemte Resultater, (foruden at der er givet Antydninger af ikke saa flere), som utvivlsomt allerede ere komne en ikke ringe Del Landbrugere til Gode (jeg sigter her nærmest til Sneforsøgene og Svalekummernes Konstruktion og Afhjølignens Hurtighed i de forskellige Spande), samt derhos paavist en Vel, ad hvilken der i selve Meierierne, med Laboratorium i Kjøbenhavn, kan gjøres videnskabelig nøiagtige Forsøg med bestemt praktisk Formaal for Die — desuagtet nærer Betænkkelighed ved at bevilge de forlangte Beløb til at arbejde paa den Maade, som jeg tilstrækkelig har udvillet efter min Overbevisning at være den rigtige.

„Duften“ af og det „Pirrende“ i det Nye i Arbeidsmaaden og i den Opmærksomhed, som dens Resultater have tiltrukket sig, er nu forbi; Sliddet er tilbage; det er et Laalmodighedsarbejde, der skal gjøres; men et Arbejde, der er aldeles nødvendigt, i Fald mange af de giene Antydninger ikke skulde henstaa som løse Formodninger, og i Fald vi ikke skulde risikere, at Andre og særlig vore Naboer mod Syd tage Arbejdet op og ville søge — hvad alt en Gang er sket, dog uden Held — at forrigere det her i Landet Udsætte. Jeg antager, at Deres